

Program kina Šebetov

Pátek 9. února – BARRY SEAL: NEBESKÝ GAUNER

CIA, Bílý dům, Pablo Escobar. Tyhle všechny vodil za nos.

Barry Seal se zoufale nudil, a tak se vrhnul po hlavě do dobrodružství, které bylo natolik šílené, že ho musel napsat sám život. Režisér úspěšného sci-fi Na hraně zitrka Doug Liman se znovu spojil s Tomem Cruisem a natočili příběh podle skutečné události, jenž je jedním slovem neskutečný!

Barry Seal (Tom Cruise) pracuje jako pilot dopravního letadla a rutina amerických vnitrostátních letů ho čím dále víc ubíjí. I proto nadšeně skočí po nabídce „náhodného kolemdoucího“, z něhož se vyklube agent CIA (Domhnall Gleeson), aby pilotoval pod záštitou tajných služeb. Barryho čekají sexy přelety nad základnami kolumbijských narkobaronů, ze kterých pořizuje bohatou fotodokumentaci, nutnou pro boj s drogovými kartely. Jenže proč létat takhle naprázdno, když se můžete spojit i s protistranou a kromě fotek pro CIA vozit do Ameriky i drogy? A proč se zároveň nestát informátorem DEA (Národní agentura pro boj s drogami), která má v oblasti také své specifické zájmy? A proč se rovnou nezapojit do jedné z největších tajných operací, které kdy americká vláda posvětila? Barry to prostě hraje na všechny světové strany a jde mu to víc než skvěle. Už dávno se přestal nudit. Má krásnou ženu, topí se v penězích a vůbec si nepřipouští, co se stane, až se tenhle domeček z karet zhroutí. A on se jednoho dne zhroutí.

Klasický formát, české znění, nevhodný do 12 let, 114 minut, <http://www.cinemart.cz>.

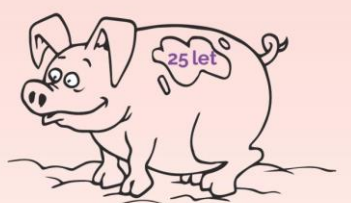
Pátek 23. únor – BLADE RUNNER 2049

Kultovní sci-fi žánru se dočkal pokračování.

Tricet let po událostech prvního filmu odhaluje nový Blade Runner a důstojník losangeleské policie K (Ryan Gosling) dlouho ukryté tajemství, které je natolik zásadní, že by mohlo zcela rozvrátit poslední zbytky lidské společnosti. Toto odhalení ho nutí zahájit pátrání po Rickovi Deckardovi (Harrison Ford), bývalém Blade Runnerovi losangeleské policie, který je už 30 let nezvěstný. Režie se tentokrát ujal Denis Villeneuve, na plátno se vrátí hrdina původního příběhu z roku 1982 v podání Harrisona Forda. Do popředí však vystoupí nová postava, kterou hraje Ryan Gosling, v dalších rolích se objeví Ana de Armas, Sylvia Hoeksová, Robin Wrightová, Dave Bautista a Jared Leto. Goslingův policista odhalí dávné tajemství, které by mohlo vyvolat ve společnosti chaos. Aby zjistil více, musí vyhledat svého předchůdce Ricka Deckarda čili Forda, který před třiceti lety záhadně zmizel. Opravdu výjimečný film, který se jen těžko dostává z hlavy. A takových je zoufale málo.

Širokoúhlý film, české znění, nevhodný do 12 let, 163 minut, <http://www.falcon.cz>.

ZAČÁTKY PŘEDSTAVENÍ V 19:30 HODIN, VSTUPNÉ 40 KČ.

výročí Agro družstva Sebranice
5. PIG PLES
sobota 17. ÚNORA 2018
od 20.00 v kulturním domě Šebetov
k tanci a poslechu hraje
DUO MELODY VAMBERK
předtančení
TANEČNÍ SOUBOR ZUŠ JEVIČKO
OBČERSTVENÍ ZAJIŠTĚNO
LOSOVÁNÍ BOHATÉ TOMBOLY
vstupné 150 Kč včetně večeře
(předprodej vstupenek na OU Šebetov)

PROGRAM	
20.00	Zahájení plesu
20.15	Představení hlavních partnerů a hostů, seznámení s programem večera
20.30	První vystoupení tanečního souboru ZUŠ Jevičko
21.00–22.00	Večeře
22.30	Neočekávaný zážitek
24.00	Losování tomboly
02.00	Oficiální ukončení plesu

Program kina Šebetov včetně ukázek filmů najdete na: <http://www.sebetov.cz>.

„Šebetovský zpravodaj“ – periodický tisk územně-správního celku obce Šebetov. Měsíčník vydává při Obecním úřadě v Šebetově a příspěvky přijímá Zdeněk Čížek. E-mail: sebetov@sebetov.cz. Tisk OÚ Šebetov. Náklad 500 kusů. Neprodejné, zdarma. MK ČR E 21776. OÚ Šebetov – telefonní kontakt: účetní tel./fax. 516 465 429, starosta 516 465 860, VOIP 530 336 530.

Únor v pranostikách

/4./ O svatě Veronice bývává čvachtanice.

/9./ Nadělá-li svatá Apolena ledy,
až svatý Matěj je zbourá.

/14./ Je-li na svatého Valentýna hvězdnatá obloha,
bude pozdní jaro.

/16./ Když slunce na svatou Juliánu stromy osvítí,
bude mnoho jablek.

/20./ Svití-li slunce na bláznivé masopustní dni,
bude pěkná pšenice i žito.

/22./ O svatém Petru nastolení je-li mráz,
po 40 dní mu konec není.

/24./ Na svatého Matěje slunce pozře závěje
a skrivan si vesele zapěje.

Rekordní Tříkrálová sbírka

V sobotu 6. ledna 2018 v Šebetově místní skauti koledovali v rámci Tříkrálové sbírky. Občané Šebetova přispěli částkou 23.173,- Kč, čímž i letos navýšili vybranou částku, tentokrát o 3.369,- Kč. Děkujeme všem dárcům!

Dotace na obědy

Je to již mnoho let, kdy Zastupitelstvo obce přistoupilo k poskytování drobné dotace ve výši 5 Kč na dovoz obědů. Tímto krokem jsme chtěli napomoci především osamoceným, nemocným, často přestárým občanům k obstarání kvalitní polední stravy, kdy se dotace jevila jako výhodnější oproti hrazení dovozu stravy pečovatelskými službami. Na nedávném prosincovém zasedání ZO jsme částku valorizovali a upřesnili podmínky jejího získání. Dotaci nově poskytujeme ve výši 15 Kč a je určena na dovoz obědů pro seniory starší 70 let či pro držitele průkazu ZP, ZTP, ZTP/P, kteří mají trvalé bydliště v obci Šebetov. Dotace je vyplácena přímo poskytovateli stravy, pro její získání stačí v kanceláři obecního úřadu podepsat jednoduchý formulář.

Sociální služby Šebetov

Milí čtenáři, občané Šebetova, jsem ráda, že Vás mohu na stránkách tohoto zpravodaje pozdravit na začátku roku 2018 a popřát Vám všem především hodně zdraví. Mojí snahou je představit Vám Sociální služby Šebetov, příspěvkovou organizaci Jihomoravského kraje, i když mnoho z Vás nás každoročně ve Dnech otevřených dveří pravidelně navštěvuje a zná naše zařízení.

Ve funkci ředitelky jsem od 1. srpna 2000, v té době to byl Ústav sociální péče Šebetov. Péče se poskytovala 209 chovankám, pouze ženám. Zaměstnáno zde bylo celkem 71 zaměstnanců včetně ředitele.

Tak jako v jiných zařízeních podobného typu docházelo ke změnám, tak i u nás proběhla výrazná transformace našeho zařízení. Tuto transformaci bych rozdělila do tří oblastí, a to:

- Oblast poskytované péče – cílové skupiny
- Oblast personální
- Oblast technická

I. OBLAST POSKYTOVANÉ PÉČE – CÍLOVÉ SKUPINY

Pod názvem Ústav sociální péče Šebetov poskytovalo toto zařízení péči osobám s mentálním postižením, smyslovým a kombinovaným. Zdůrazňuji, že pouze ženám. V souvislosti s účinností nového zákona o sociálních službách v roce 2006 se zařízení přejmenovalo na Sociální služby Šebetov, příspěvkovou organizaci Jihomoravského kraje.

Snahou zařízení bylo od počátku mého působení zde zkvalitnění péče našim klientům. Celý tento proces nesl pracovní označení Humanizace zařízení.

Více jsme se začali zaměřovat na možnosti a zejména potřeby

59. ročník

ÚNOR 2018

klientů. Od roku 2006 přestává být zařízení určeno pouze pro ženy. 1. října 2007 byl do zařízení přijatý první muž (dnes máme 9 mužů).

Začali jsme podporovat partnerské soužití. Ne vždy to bylo jednoduché. V zařízení jsme uspořádali dvě svatby. V současné době máme 3 páry. 2 páry žijí u nás v zařízení, 1 pár mimo zařízení v Chráněném bydlení.

Jedna naše dlouholetá klientka navázala vztah s pracovníkem firmy, která u nás prováděla dodavatelské práce. Za naší podpory a podpory rodiny přítele vznikl stabilní vztah a paní žije se svým přítelem již od roku 2010 mimo zařízení. Při přehodnocování potřeb našich klientů jsme si začali uvědomovat, že žijí u nás klienti, kteří by s naší podporou mohli žít mimo zařízení. Vytvořili jsme vlastní Projekt Samostatné bydlení. Specifikovali jsme podmínky a seznámili s tímto projektem zaměstnance i klienty. Klienti se mohli do tohoto projektu přihlásit. Naším úkolem bylo nejprve připravit tyto klienty na život mimo naše zařízení. Bylo to získávání různých dovedností – od manipulace obsluhy s elektrickými spotřebiči až po celkovou péči o domácnost.

Bylo nutné zajistit prostory pro tento typ bydlení. Jeden z prvních bytů jsme získali k pronájmu v Boskovicích. Ne vždy to bylo jednoduché. Z počátku, díky různým dezinformacím, se dostavila nedůvěra obyvatelů tohoto bytového domu vůči našim klientům. Po vzájemném setkání a představení našich klientů došlo k celkovému zklidnění a dnes žijí naše klientky spokojeně i nadále v tomto domě.

Do tohoto projektu se postupně zapojovali další klienti a my jsme pronajímali další a další byty. Dnes je to oficiální pobytová služba, tzv. Chráněné bydlení. Je to jedna ze tří pobytových služeb. V takto pronajatých sedmi bytech žije v současné době 20 klientů.

Tím, jak se naše zařízení měnilo, docházelo k požadavkům o poskytnutí péče bývalým zaměstnancům nebo občanům Šebetova a okolí. V návaznosti na to a na celkovou poptávku po službách pro seniory se stařeckou demencí anebo s Alzheimerovým onemocněním, kteří se dostanou do nepříznivé sociální situace, jsme od 1.1.2016 začali poskytovat další pobytovou službu, tzv. Domov se zvláštním režimem. Tato služba se poskytuje v budově pavilonu o celkové kapacitě 65 klientů.

Třetí službou, kterou poskytujeme v návaznosti na historii tohoto zařízení, je pobytová služba Domov se zdravotním postižením v budově zámku. Je určená osobám s mentálním i tělesným postižením také o celkové kapacitě 65 klientů. Celkem tedy ve třech pobytových službách máme 150 klientů.

II. OBLAST PERSONÁLNÍ

V této oblasti se nám podařilo podstatným způsobem navýšit počet zaměstnanců. V současné době máme celkem 131 zaměstnanců. Z toho 95 zaměstnanců, kteří se podílí na poskytování péče našim celkem 150 klientům a 36 zaměstnanců ostatních, kteří zajišťují provoz zařízení.

Ze 131 zaměstnanců je 41 zaměstnanců občanů Šebetova. Důležitým krokem v této oblasti je cílené vzdělávání zaměstnanců v návaznosti na potřeby klientů dané služby. Je to záruka poskytované kvalitní péče.

III. OBLAST TECHNICKÁ

Celé zařízení bylo zrekonstruováno, byly využity půdní prostory. Jsme dostatečně vybaveni potřebnými pomůckami, které usnadňují práci našich zaměstnanců. Z původně i čtrnáctilůžkových pokojů dnes máme jedno, dvou, tří a maximálně čtyřlůžkové pokoje. Dnes kromě běžného udržování budov dokončujeme komunikace uvnitř zařízení.

Spolupracujeme např. se základní školou v obci. Naši keramickou dílnu mohli využívat žáci místní školy. Jsme rádi, když nás navštíví děti místní mateřské školy.

Naše zařízení poskytuje praxi Vyšší zdravotnické školy v Boskovicích, Střední pedagogické školy Boskovice a různými jiným středním a vysokým školám.

Dochází k nám pravidelně 4 dobrovolníci. Zde bych chtěla využít příležitosti a poděkovat paní Anně Odehnalové – občance Šebetova a naší bývalé dlouholeté zaměstnankyni – za její pravidelnou činnost v rámci dobrovolnictví. Přáli bychom si více takových dobrovolníků, kteří by se takto zapojili do života našich klientů.

Vážení občané, mým úkolem bylo seznámit Vás s poskytovanými službami, které u nás jsou, protože historicky jsme byli v povědomí tím, že poskytujeme službu pouze ženám s mentálním, smyslovým a kombinovaným postižením. Snažila jsem se Vám přiblížit všechny okolnosti, které nás vedly k rozšíření služeb o službu Chráněné bydlení a službu Domov se zvláštním režimem.

Rozšíření poskytovaných služeb nám především umožnil fakt, že došlo k celkové rekonstrukci zařízení a k výraznému navýšení počtu zaměstnanců. To vše za velké podpory našeho zřizovatele – Jihomoravského kraje.

Přestože jsme příspěvkovou organizací Jihomoravského kraje, jsme také výraznou součástí obce Šebetov, ať už jako zaměstnavatel 41 občanů Šebetova, ale také zejména tím že 131 klientů jsou občany této obce.

Jsem velmi ráda, že mohu říci, že jsme vždy při naší snaze o integraci klientů cítili podporu a pochopení obyvatel Šebetova. Za to Vám děkuji.

Ing. Zdeňka Vašíčková, MBA,

ředitelka Sociálních služeb Šebetov, p.o.

Oznámení o obnově operátu

Obec Šebetov podle ustanovení § 38 odst. 1 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon), v y h l a š u j e

na základě oznámení Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Boskovice (dále jen „katastrální úřad“), č.j. OO-1/2018-731, že v katastrálním území Šebetov obce Šebetov, pouze na části katastrálního území s platnou analogovou mapou (mimo prostor platné DKM po KPÚ), bude zahájena obnova katastrálního operátu novým mapováním (dále jen „obnova katastrálního operátu“).

Zahájení obnovy katastrálního operátu se předpokládá přibližně v období od 3. dubna 2018 do 31. prosince 2018. Přesný termín bude oznámen nejméně 30 dnů předem.

Vlastníci nemovitostí budou ke zjišťování průběhu hranic pozemků a vnějšího obvodu budov písemně zváni nejméně týden předem, přitom jsou povinni označit trvalým způsobem a na vlastní náklad nesporné hranice svých pozemků (§ 37 odst. 1 písm. b) katastrálního zákona). Způsob označení hranic pozemků musí být v souladu s ustanovením § 91 vyhlášky č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální vyhláška). Pokud vlastník hranice svých pozemků neoznačí, může katastrální úřad rozhodnout, že hranice označí na náklad vlastníka (§ 37 odst. 2 katastrálního zákona) a vlastníku uloží pokutu za porušení

pořádku na úseku katastru. Neoznačují se hranice pozemků, které jsou sloučeny do větších půdních celků (§ 62 odst. 1 katastrálního zákona). Vlastníci takových pozemků se vyzývají, aby v zájmu správného doplnění hranic do katastru nemovitostí předem vyhledali zachované úseky hranic pozemků, popř. zachované hraniční znaky, a při zjišťování průběhu hranic na ně upozornili komisi.

Zaměstnanci katastrálního úřadu a jejich pomocní pracovníci (dále jen „oprávněné osoby“) jsou podle § 7 odst. 1 zákona č. 200/1994 Sb., o zeměměřictví a o změně a doplnění některých zákonů souvisejících s jeho zavedením (dále jen „zákon o zeměměřictví“), ve znění pozdějších předpisů, oprávněni po oznámení vstupovat a vjíždět v nezbytném rozsahu na nemovitosti; do staveb mohou vstoupit se souhlasem jejího vlastníka nebo oprávněného uživatele. Oprávnění ke vstupu na nemovitost prokazují služebním průkazem. Vlastník nebo provozovatel zařízení, které může ohrozit život nebo zdraví, je povinen poučit oprávněné osoby před vstupem do tohoto zařízení o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci.

Podle § 8 odst. 4 zákona o zeměměřictví je vlastník nemovitosti nebo oprávněný uživatel povinen strpět umístění měrických značek na nemovitosti včetně využívání značek bodových polí a zdržet se všeho, co by tyto značky mohlo poškodit, učinit nepoužitelnými nebo zničit. Kdo poškodí, zničí nebo neoprávněně přemístí měrickou značku, dopustí se podle § 17a zákona o zeměměřictví porušení pořádku na úseku zeměměřictví a může být za to pokutován.

Otevírací doba Krčmy U Piráta

Od pátku 2. února 2018 byl v areálu koupaliště obnoven provoz Krčmy U Piráta.

Aktuální otevírací doba

Pondělí, úterý, středa, čtvrtek	18 - 22 hodin
Pátek	18 - 24 hodin
Sobota	16 - 24 hodin
Neděle	16 - 22 hodin

Ze schůze ZO

Zasedání ZO č. 1/2018 ze dne 15. ledna 2018

Vzhledem ke značné obsáhlosti zápisu ze zasedání a nedostatku tiskového prostoru Zpravodaje otiskujeme pouze hlavní přijatá a schválená usnesení bez osobních a citlivých údajů. Celé znění zápisu je uveřejněno na webu obce.

Zastupitelstvo obce Šebetov schvaluje vzdání se předkupního práva u nemovitostí, které odprodává Agropol Knínice v souladu s předloženým návrhem ujednání, který je součástí tohoto zápisu.

Zastupitelstvo obce Šebetov schvaluje Obecně závaznou vyhlášku Obce Šebetov č. 1/2018 o nočním klidu.

Zastupitelstvo obce Šebetov schvaluje rozpočtové opatření č. 1/2018.

Starosta ukončil po projednání všech bodů programu zasedání Zastupitelstva obce Šebetov v 17:03 hodin a poděkoval všem za účast.

Jak na chřipku a jiné virózy?

Bliží se epidemie chřipky a proto doporučuji: pokud je to možné, vyjeďte na hory. S malými dětmi rozhodně nenavštěvujte supermarkety, lékárny... Jako prevenci doporučuji Oscilloccinum 1x týdně 1 tubu, při začátku nemoci 3 tuby denně i více. Preventivně působí i Silicea a Sulfur iodatum 3x týdně. U teploty do 38,5 °C stačí dávat dětem homeopatika, je možno vybrat z monokomponentních léků - Aconitum, Belladona, Gelsemium a dalších. Při vyšší teplotě jsou důležité zábaly. Pozor, zábaly na nohy a ruce lze dát pouze, není-li oběh centralizovaný - pokud má člověk horké nohy a ruce.

únor 2018

Nemocné dítě by mělo jíst lehké jídlo, vývar, polévku podle chuti. Nemělo by se cpát sladkým. Nutný je také odpočinek na lůžku, nemocné dítě by však nemělo být celý den na tabletu nebo mobilu. Hrát hry není odpočinek. Vhodné je číst knihu nebo poslouchat audioknihu, nejlepší je však čtení od maminky. *Přispěla MUDr. Rula Machačová.*

Zubní pohotovosti

Zubní pohotovost je dle rozpisu zajištěna o sobotách, nedělích a ve svátky od 8 do 13 hodin.

10.2. MUDr. Ševčíková B., Blansko, Svitavská 1A, telefon 516 416 386
11.2. MUDr. Ševčíková R., Poliklinika Blansko, Sadová 33, telefon 516 488 454
17.2. MDDr. Šméralová K., Boskovice, Lidická 8, telefon 516 453 998
18.2. MUDr. Štrajtová, Černá Hora, Zdravotní středisko, telefon 608 220 806
24.2. MUDr. Šumberová, Lysice, Komenského 429, telefon 516 472 227
25.2. MUDr. Švendová, Křtiny, Zdravotní středisko, telefon 516 439 404
03.3. MUDr. Houdková, Blansko, Pražská 1b, tel. 731 144 155
04.3. MUDr. Tomašítková, Adamov, Smetanovo nám. 327, telefon 516 446 398
10.3. MUDr. Nečasová, Blansko, ZŠ TGM, Rodkovského 2, telefon 607 812 963
11.3. MUDr. Vrtělová, Poliklinika Blansko, Sadová 33, telefon 516 488 455

Mimo výše uvedenou dobu je služba zajištěna v Brně. Úrazová nemocnice v Brně, Ponávka 6, tel. 545 538 111. Službu zajišťuje ve všední dny od 18 hodin do 24 hodin. O sobotách, nedělích a svátcích od 8 do 20 hodin.

Informace k ostatním pohotovostním službám je možné zjistit na telefonu Nemocnice Boskovice, telefonní číslo 516 491 111.

Klípky-střípky

* Na návsí byly všechny plastové koule svítidel veřejného osvětlení nahrazeny novými. Na jaře ještě nechám všechny sloupky opatřit novým nátěrem.

* Na zahradě základní školy byly s pomocí dotace na sklonku roku zabudovány herní tělocvičné prvky a altán pro potřeby výuky, mimoškolní činnosti a kroužků. Do léta zde provedeme dobetonování nosných částí, instalaci dopadových ploch, povrchovou úpravu a obnovu trávníku.

* Díky dohodě se Správou a údržbou silnic je od poloviny ledna 2018 místní komunikace mezi autobazarem a obchodem MEGI operativně plužena a solena našimi státními silničáři.

* Osłavy Anenské pouti v Šebetově letos proběhnou od pátku 20. do neděle 22. července 2018.

* Při požáru na sklonku roku v obci nehoukala siréna. Tato byla samozřejmě plně funkční. Již několik let je ovládána pouze dálkově prostřednictvím Integrovaného záchranného systému. Nelze ji spustit ručně a IZS Brno nevydal aktivační pokyn.

* V naší knihovně si přečtete poutavé únorové vydání časopisu dTest, který mimo jiné přináší výsledky testů kysaného zelí, bylinných čajů, smoothie makerů, tiskáren nebo třeba ochran počítačů. Nabízíme i časopisy Reflex, Zahrádkář a Domov.

Nabídka služeb

Sběrna odpadů je otevřena v zimním režimu vždy poslední sobotu v měsíci, tedy **24. února 2018** od 14 do 15 hodin.

Odvoz popelnic

Odvoz ve čtvrtek 1x za 14 dní, tedy **8. února, 22. února a 8. března 2018**. Případné reklamace neodvezených nádob uplatňujte na telefonu 724 761 642.

Odvoz plastů každou sudou středu nebo lichý čtvrtek, odvoz skla 1 x za 4 týdny v lichou středu, papír každý sudý čtvrtek. Bioodpad se přes zimní období neodváží.

Přesné termíny odvozů všech komodit jsou na webu obce.

Knihovna je otevřena každé pracovní pondělí od 14 do 17 hodin.

Zmírňování následků zimního období **/plužení místních komunikací/** zajišťuje Jaromír Blaha /mobil 737 786 554/.

Telefony na ohlášení poruch:

TOPNET internet – telefon 736 484 631, o víkendech volejte na číslo 731 413 488. Internet od společnosti UNET – telefon 604 758 166.

Programy v kabelovce – SMS na číslo 602 836 939.

Plánované akce v obci

Na **cvičení pro starší ženy** jste do tělocvičny Základní školy Šebetov zváni **každé pondělí** od 17 do 18 hodin.

Orientální tanec je jeden z nejkrásnějších forem pohybu, který vyjadřuje energii a radost. Probud'te v sobě ženskost a smyslnost v kroužku, který vede **každou středu** od 18 do 19 hodin v tělocvičně ZŠ Šebetov paní Vendula Kammererová.

Každý čtvrtek od 8:15 hodin do 9:15 hodin Vás zveme do tělocvičny místní ZŠ na **cvičení nejen pro maminky na mateřské**. Cvičení vede fyzioterapeutka Bc. Ivana Liznová. Kdo by chtěl více informací, volejte 776 339 083. Nebojte se vzít podle svého uvážení děti s sebou.

V **sobotu 17. února** jste zváni na **5. PIG PLES**, který je od 20 hodin pořádán v kulturním domu. Pozvánku najdete na zadní straně Zpravodaje. Vstupenky /50 ks/ budou v prodeji na OÚ od středy 14. února 2018.

V **sobotu 24. února** je pro děti od 14 hodin pořádán v kulturním domu **Dětský karneval** plný tance, originálních soutěží a těch nejkrásnějších dětských písniček. Za dětmi dorazí z Pohádkového království pan král se dvěma dcerami. Obě princezny naučí děti různé tance, soutěží s nimi a v průběhu karnevalu mají i svá taneční vystoupení. Plakát najdete na webu obce.

Obec Šebetov pořádá **v neděli 18. března 2018** zájezd za kulturou do Mahenova divadla v Brně na divadelní představení hry Jiřího Křizana **JE TŘEBA ZABÍT SEKALA**.
V hlavní roli Igor Bareš. Vhodné od 15 let.

Odjezd autobusu z křižovatky v Šebetově je naplánován na 15 hodinu, začátek představení v 17 hodin. Po představení se pojedje zpět do Šebetova. **Cena 215,- Kč.**

Více informací a rezervace v kanceláři Obecního úřadu, na tel. 516465429, nebo e-mailu ucetni@sebetov.cz

„Pro své demokratické smýšlení a aktivní postoj v boji proti totalitě byli skauti nežádoucí pro nacisty i komunisty – třikrát se ocitli mimo zákon a museli volit strategii přežití. Filmový dokument Skauti bez lilie vypráví hlavně o období od roku 1970 až do sametové revoluce. Film je vhodný pro děti od 5. třídy a starší, vstupné dobrovolné.

Poděkování

Za vstřícnost, za vzpomínky i fotografie, které jsou součástí dnešní přílohy děkuji panu Miroslavu Ožvoldíkovi a panu Milanu Svobodovi.

Přístě

V dubnové příloze Zpravodaje se seznámíme s historií vily čp. 108 (Obecní úřad).

Na základě archivních dokumentů a vzpomínek pamětníků zpracovala Miroslava Boháčková, 679 35 Šebetov 72,
tel. 724 275 143, e-mail: bohackova.mirka@seznam.cz.

1. Obchod J. Hrazdiry na čp. 41. Později tu měl obchod F. Fučík.
(Kolem r. 1895.)

2. Svatba Fr. Hrazdiry a Anny Fučíkové.
Popis pod textem. (1. 10. 1935)

3. Dům čp. 43 - na dvoře. (Kolem r. 1935.)

4. Marie a Jan Svobodovi, svatba. (9. 1. 1935)

5. Vladimíra Fučíková.
(Kolem r. 1935.)

6. Jan Svoboda, obchodník.
(Kolem r. 1930.)

7. Jan Svoboda se svou Tatrou 57. (1954)

únor 2018, číslo 43

Pohled

do historie obyvatel a domů obce Šebetov

Obchodníci v Šebetově

František Fučík

(*9. 7. 1878 -†17. 12. 1959)

Máme-li si zmapovat životní osudy Františka Fučíka, nezbyvá nám, než se ze všeho nejdříve vydat do malé obce pár kilometrů jihozápadně od Olešnice. Dnes se jmenuje Lhota u Olešnice, původně se však nazývala pouze Lhota. A právě zde, v domku čp. 14 celý příběh narozením Františkova otce Josefa Fučíka začíná.

Josef Fučík spatřil světlo světa 30. října 1840 a od prvopočátku neměl na růžích ustláno. Byl totiž „sebranec“, jak se tehdy říkalo nemanželským dětem. Navíc pocházel z poměrně chudých poměrů: jeho matka Rozálie Fučíková se živila námezdni prací a se synem bydlela v dřevěném domku u rodiny svého bratra, chalupníka Tomáše Fučíka. Každodenní boj o kousek chleba se nakonec podepsal na jejím zdraví. Zemřela vyčerpáním v pouhých čtyřiceti letech v listopadu r. 1862. Po matčině smrti žil Josef i nadále u svého strýce. Přes léto pomáhal u sedláků, v zimě - jak bývalo v těchto pohorských vesnicích zvykem - pracoval u tkalcovského stavu a přitom všem přemýšlel o své budoucnosti, přesněji o sňatku, který by mu zajistil to nejdůležitější, totiž střechu nad hlavou. Nemanželský původ Josefovi sice moc šancí nedával, nicméně nakonec si přece jen vyhlédl nevěstu podle svých představ, tedy s věnem, které postačovalo ke koupi slušného domku. Že jeho nastávající je o plných šestnáct let starší zdálo se v tu chvíli Josefovi jako zcela podružné.

Svatba Josefa Fučíka a dosud svobodné, jednačtyřicetileté Rozálie Grosové, služebné v Olešnici, jinak rodem ze Lhoty, se konala 12. listopadu 1865. V r. 1866 se Fučíkovi přestěhovali do Olešnice, když si zde koupili od Františka Jůry domek čp. 235. O rok později Rozálie otěhotněla a manželé se tak mohli těšit na prvního potomka. Slunné dny v rodině Josefa Fučíka však záhy zastřel černý mrak. Rozálie 15. října 1867 sice porodila dceru Terezii, dítě však bylo neduživé a ještě tentýž den zemřelo. O necelé tři týdny později 3. listopadu umírá na tyfus i samotná Rozálie. Vdovci Josefu Fučíkovi, nyní majiteli domku čp. 235 v Olešnici nezbyvá, než se - pokud nechce zůstat sám - porozhlédnout po nové nevěstě. Pochopitelně mladé a pokud možno i s pěkným věnem. Jedna taková na sebe opravdu nenechá dlouho čekat. Jmenuje se Terezie Hrazdírová a pochází ze Šebetova...

Terezie Hrazdírová byla dcerou sedláka Jana Hrazdiry (*1793 -†1867). O rodu Hrazdirů jsem velmi podrobně psala v příloze Zpravodaje XII/2014, proto nyní pouze připomenou, že Jan Hrazdira hospodařil na čp. 6. a posléze na čp. 10. Byl dvakrát ženatý. Z prvního manželství s Barborou Švecovou měl tři dcery a dva syny, totiž Jana, který zemřel jako dítě a Františka, který převzal po otci půllán čp. 10. V druhém manželství s Františkou Horákovou se Janovi narodili čtyři dcery a rovněž dva synové, Jan a Josef, kteří se oba vyučili mlynářskému řemeslu.

Starší Jan pracoval kolem r. 1865 na mlýně ve Křtěnově u Olešnice a zde se také seznámil se svou budoucí ženou, dcerou tamějšího hostinského Františkou Kintrovou. Hrazdírovi se ve Křtěnově zdržovali ještě počátkem roku 1868 a zřejmě někdy v této době dochází i k setkání Josefa Fučíka s nejmladší sestrou Jana Hrazdiry, Terezii (*11. 10. 1845).

Josef Fučík a Terezie Hrazdírová se vzali 12. května 1868. Zřejmě krátce po svatbě, nejspíše v podzim téhož roku následoval Josef Fučík svoji manželku do Šebetova, kde si - společně s Tereziinou matkou, vdovou Františkou Hrazdírovou a jejími dvěma syny, ženatým Janem a dosud svobodným Josefem - pronajali od pekaře Martina Blažka domek čp. 80 v dolní části Kapouňat. Přibližně v r. 1870 odcházejí oba bratři za prací: Josef na mlýn do Milasína poblíž Nedvědice, Jan na mlýn do Rozsoch u Bystřice nad Pernštejnem.

V srpnu r. 1873 prodává Martin Blažek domek čp. 80 tkalci Františku Hirtovi a manželům Fučíkovým tak nezbyvá, než se poohlédnout po novém bydlení. Střechu nad hlavou nakonec nacházejí díky zdejšímu velkostatku, který jim poskytně jednu z místností ve svém nájemním domě čp. 50 (dnes čp. 99). Fučíkovi zde v následujících letech žijí s dalšími čtyřmi rodinami, s nimiž se dělí o společnou kuchyni a sociální zázemí. (Do Olešnice se Fučíkovi již odstěhovat nemohli, protože v r. 1873 Josef Fučík svůj domek prodal.)

Manželé Fučíkovi byli téměř deset let bezdětní. Pak se ovšem stal řekněme zázrak. Terezie otěhotněla a 9. července 1878 přivedla na svět své první a zároveň také poslední dítě, syna Františka. Dalo by se předpokládat, že tato radostná událost manželství Fučíkových stmelí, opak byl však pravdou. Josef Fučík krátce po narození chlapce ze Šebetova odchází a o jeho dalším osudu mi aspoň pro tuto chvíli není nic známo. Jisté pouze je, že umírá někdy během 90. let, v r. 1900 se totiž Terezie Fučíková uvádí již jako vdova.

Terezie Fučíková bydlela se synem Františkem a zpočátku ještě se svou matkou Františkou Hrazdírovou (†1884) v podnájmu na čp. 50 až do r. 1895. V září téhož roku koupila od velkostatku domek čp. 62 v Kapouňatech a přestěhovala se. V r. 1900 pronajímá část domku vdově Františce Dobešové.

Podle seznamu obyvatel z r. 1880 si Terezie Fučíková vydělávala na živobytí jako samostatná obchodnice s potravinami, což v té době pro ženu, navíc s malým dítětem a defakto bez manžela znamenalo přece jen jistý kus odvahy. Tu Terezie evidentně měla, navíc musela být podnikavá, cílevědomá a také pracovitá. Oporu nacházela u obou svých bratrů, z nichž Josef se krátce před r. 1880 vrátil do Šebetova a na návsí, v domě u Okáčových na čp. 41 si otevřel krupařství. (Krupař prodával mouku a obilniny jako kroupy, jáhly či proso.) V r. 1890 se Josef Hrazdira odstěhoval i s rodinou do Brna a v té době již prosperující obchod se smíšeným zbožím přenechal svému bratru Janovi.

V r. 1893 posílá Terezie Fučíková svého, v tu dobu již čtrnáctiletého syna do učení. Nikoliv však na obchodního příručího, jak by se dalo celkem logicky předpokládat. František odchází do „Strojnické továrny Karla Synka“ v Letovicích (dnes Letovické strojírný), aby se z něho po dvou letech stal „pomocník strojnický“. Dne 19. února 1895 skládá František zkoušky a dostává „List za vyučenou“, na němž - jen pro zajímavost - hned třikrát figuruje jméno majitele továrny. Karel Syněk je tu podepsán jako starosta za „Společenstvo spojených řemesel Letovice“, dále jako vyučující mistr a konečně jako starosta Letovic.

V r. 1899 nastoupil František Fučík tříletou prezenční službu k 8. pěšímu pluku do Brna. Po návratu z vojny žil u své matky na čp. 62. v Kapouňatech.

Šebetovský zpravodaj

V archivních záznamech se uvádí jako strojník, o tom, kde tuto práci vykonával, jsem však zatím žádnou písemnou zmínku nenašla.

Dne 26. května 1904 se František Fučík oženil s Annou Bílkovou (*21. 7. 1882), nemanželskou dcerou Františky Bílkové rodem z čp. 45 v Knínicích. Manželé bydleli po svatbě v Kapouňatech na čp. 62. Zde se jim - tedy aspoň podle matriky - narodilo všech pět dětí, dcery Anna (*20. 7. 1905), Růžena Terezie (*29. 4. 1907 -†24. 10. 1907, *střevní katar*), Božena (*15. 5. 1908 - †18. 5. 1909, *černý kašel*), Vladimíra Marie (*17. 12. 1909) a konečně syn Bohuslav (*26. 7. 1911).

Abychom mohli sledovat další životní příběh Františka Fučíka, nezbyvá nám, než se krátce vrátit k jeho strýci Janovi Hrazdírovi. Z předchozích řádků již víme, že po svém bratru Josefovi v r. 1890 převzal a přibližně do r. 1906 vedl prosperující obchod na čp. 41. V obchodě se vyučil i Janův syn Eduard Hrazdira, který se v r. 1901 oženil s Růženou Valentovou z čp. 40. V r. 1906 koupili manželé Hrazdírovi podsedek čp. 6 a Eduard si zde zřídil kupecký krám. Ve stejném roce odešel jeho otec Jan Hrazdira na odpočinek na půllán čp. 47 a obchod „ho Vokáču“ - jak se na čp. 41 říkalo, po něm převzal jeho synovec František Fučík.

Ze strojníka Františka Fučíka se tak stává obchodník František Fučík. Nikoliv však úředně, živnostenský list mimo jiné na *„prodej piva a lihovin v uzavřených nádobách“* byl totiž dne 20. 8. 1907 vystaven c. k. okresním hejtmanstvím v Boskovicích na jeho manželku Annu. V r. 1910 jsou manželé Fučíkovi zapsáni na čp. 41: Anna Fučíková vede obchod se smíšeným zbožím, František Fučík v seznamu figuruje jako obchodní cestující u firmy s dnes již nic neříkajícím názvem *„Kömmer Hütte“*. Společnou domácnost s Fučíkovými sdílela (a dozajista nejen radou pomáhala) i Františkova matka Terezie, která svůj domek v Kapouňatech pronajala rodině Josefa Dobeše z Vážan.

Je třeba připomenout, že Fučíkovi měli obchodní prostory včetně bytu na čp. 41 v pronájmu (čtvrtlán patřil v té době Marii a Tomáši Okáčovým, kteří zde také trvale bydleli), proto jistě uvítali, když se jim naskytla možnost koupi vlastního domu navíc v bezprostředním sousedství. Dne 4. srpna 1913 podepisují kupní smlouvu na čtvrtlán čp. 43 a do rukou prodávající Růženy Dostálové, vdovy po Josefu Dostálovi, hostinském v Jednově vkládají v hotovosti celou kupní částku tj. 20 000 korun.

Následující roky nepřinášejí - a to nejen do rodiny Fučíkových - žádné povzbudivé zprávy. Evropa se zmítá ve válce, která si - jak válečná mašinerie postupuje stále kupředu -žádá další a další ročníky. Tak přichází řada i na Františka Fučíka, který je odvelen na ruskou frontu. Následně se dostává do zajetí a tak jako většina vojáků české národnosti, i on dobrovolně vstupuje do řad nově se formujících čsl. jednotek. Během anabáze na východ do Vladivostoku se dostane do Omska, kde 5. 8. 1918 vstupuje v hodnosti desátníka do Československých legií. *(Čsl. legie pomáhaly Omsk udržet proti „rudým“ a hlídaly zde carský poklad)*. A právě z Omska se velmi vzácně dochoval korespondenční lístek, který František Fučík zasílá domů své ženě. Datován je 26. ledna 1918 a píše se v něm: *„Milá ženo! Dnes právě rok, co přivezli nás do tohoto hnízda a dosud ze sedíme beze vší jistoty, kdy opět vyprostíme se do našich milých domovů. Dopisy vůbec nedostávám, možná že pro nás pošta zamrzla. Zdravím a líbám Tě srdečně, děti a babičku, všechny známé. Váš F.“*

František Fučík se vrátil z Ruska nejpozději v první pol. r. 1920. V témže roce totiž zakládá s krejčím Františkem Ženatým z Vážan „závod“ na výrobu oděvů *„Fučík a Ženatý“* se sídlem v Šebetově na čp. 43. Oba společníci se však zřejmě po necelých dvou letech rozcházejí. *(O krejčovském mistru Františku Ženatém z čp. 127 viz příloha Zpravodaje V/2016)*.

Dne 20. února 1920 umírá Františkova matka Terezie Hrazdírová na rakovinu žaludku. Novými majiteli jejího domku čp. 62 v Kapouňatech se na základě Odevzdací listiny z března r. 1920 stávají manželé Jaroslav a Marie Ambrozovi ze Světlé.

Během I. sv. války Anna Fučíková obchod na čp. 41 zavřela. Nový „koloniál“, tedy obchod se širokou nabídkou zboží potravinami počínaje a třeba papírenským zbožím konče si Fučíkovi otevřeli někdy krátce po r. 1920 ve vlastním domě čp. 43. Stejně jako všechny předchozí, i tato živnost byla napsaná na Annu Fučíkovou. Z období mezi r. 1928-31 se dochovalo několik účtenek, z nichž lze vyčíst, že Fučíkovi přes zdejší obecní radu jakožto správce Nadačního fondu baronky Charlotty Königswarterové dodávali do místní školy nejrůznější učební pomůcky, psací a kreslicí potřeby, učebnice a dokonce i oděvy (dívčí a chlapecké soupravy, zástěry, ponožky).

Mezi záliby Františka Fučíka patřila myslivost. Rád chodil na lovy a za tím účelem - jak dokládá dochovaný zbrojní pas z r. 1924 - vlastnil loveckou pušku a kulovnici.

Fučíkovi vedli obchod ještě kratší dobu po válce. Na základě žádosti Anny Fučíkové ze dne 7. 12. 1949 byla ONV v Boskovicích její živnost k 31. 12. téhož roku zrušena. František Fučík zemřel 17. 12. 1959 o páté hodině odpoledne. Anna Fučíková přežila manžela o necelých pět let. Zemřela 15. 5. 1964 o půl desáté dopoledne.

V závěru bych se ještě ráda aspoň ve stručnosti zmínila o dětech Anny a Františka Fučíkových. Jak již z předešlého textu víme, dospělosti se dožily tři. Nejstarší dcera Anna se 1. října 1935 provdala za Františka Hrazdiru z čp. 47. Po svatbě bydleli Hrazdírovi ve Svitávce a vedli obchod se smíšeným zbožím. Druhá dcera Vladimíra si 11. ledna 1940 vzala Josefa Krajíčka, který sice pocházel z Knínic, dlouhodobě však žil v Praze, kde měl na Žižkově pronajatou restauraci, později snad i hotel. Vladimíra zde vedla kuchyni.

Jediný syn manželů Fučíkových Bohuslav se v letech 1927-1930 vyučil u své matky obchodním příručím. Zároveň navštěvoval dvouletou Všeobecnou živnostenskou školu pokračovací - kupecké oddělení v Boskovicích, kterou ukončil v r. 1930. Poté zůstal doma a pomáhal rodičům. V r. 1931 vstoupil do Sokola, jehož byl členem ještě v r. 1947. Mimochodem, sokolkou byla od r. 1928 i jeho sestra Vladimíra. Po válce pracoval Bohuslav jako dělník (neuvádí se místo). Zůstal svobodný a zemřel 7. 3. 1954 v nemocnici v Brně na následky nešťastného pádu z patra kůlny.

Jan Svoboda (*13. 11. 1908 - †27. 6. 1990)

I životní příběh druhého šebetovského - nemohu napsat jinak, než obchodníka tělem i duší Jana Svobody se začal odvíjet v jedné z nedalekých obcí… Přibližně čtyři kilometry severozápadně od Konice leží nevelká, původně zemědělská vesnice Dzbel (*dnes asi 260 obyv.*). V r. 1823 se zde nacházelo 78 domů, k nimž v r. 1840 přibýlo dalších 40, které byly postaveny na obecním pozemku. Tak vznikla část obce s názvem Borová. A právě zde, v domku čp. 57 poblíž železniční trati se 13. listopadu 1908 narodil manželům Svobodovým syn Jan.

Janův otec Josef Svoboda, původně podruh a tkadlec, v r. 1908 však již majitel vlastního stavení se narodil 1. 2. 1863 ve Dzbeli na čp. 40 jako nemanželský syn Mariany Svobodové, dcery chalupníka Ondřeje Svobody a jeho manželky Mariany roz. Zahradnickové. Ve svých dvaadvaceti letech se 9. června 1885 oženil s Marianou Sloukovou (*9. 12. 1862), dcerou domkaře Jana Slouky z nedalekého Ludmírova. Manželé poté bydleli střídavě v podruží u sedláků ve Dzbeli a živili se námezdní prací, Josef pak navíc tkalcovstvím, které bylo v obci zaváděno po r. 1870.

V manželství Josefa a Mariany Svobodových se narodilo celkem šest dětí. Dvě dcery - Mariana (*23. 6. 1891) a Františka (*19. 10. 1895) se dožily dospělosti a provdaly se. Ze čtyř synů zůstal pouze nejmladší Jan, ostatní tři - František (*27. 1. 1886), Josef (*22. 4. 1887) a opět Josef (*16. 3. 1888) zemřeli v kojeneckém věku.

Po ukončení školní docházky posílají Svobodovi Jana do Konice, aby se zde vyučil obchodním příručím. Za tři roky skládá Jan tovaryšské zkoušky. Poté zůstává v Konici a pracuje v jednom z tamějších obchodů se smíšeným zbožím. Těsně před r. 1930 absolvuje osmnáctiměsíční základní vojenskou službu, pak se znovu vrací zpět do Konice.

Bývalo zvykem, že obchodníci posílali své tovaryše za nejrůznějšími pochůzkami - tu vyřídít objednávku, tu dovézt zboží, tu zaplatit fakturu. Dost dobře možná právě některá z těchto záležitostí přivedla jednoho dne mladého Jana Svobodu i do našeho kraje, do naší obce. A právě zde se mu nečekaně naskytla příležitost, nad kterou podnikavý, po osamostatnění se toužící Jan ani na okamžik nezaváhal. Abychom pochopili, o co šlo, musíme se však na okamžik vrátit o nějaký ten rok zpět.

Na jaře r. 1931 započal spolek dřevodělníků pod vedením správce pily Františka Humpolíka se stavbou velké budovy, kde se vedle kina počítalo i s několika byty a dvěma obchodními místnostmi. Po zkolaudování domu (nejpozději v zimě 1932) si jeden ochod pronajala firma „Baťa“, o druhý projevil zájem obchodník František Sedlák. V průběhu r. 1933 se František Sedlák rozhodl přestěhovat svoji živnost do vlastního domu na čp. 111. A právě v tento okamžik vstupuje na scénu Jan Svoboda. Místnost si pronajímá a zřizuje si v ní obchod *„koloniálním a střízným zbožím“*. Do evidence obyvatel Šebetova je zapsán k 15. 2. 1934.

Jan Svoboda ve svém obchodě bydlel, a to až do chvíle, kdy se 9. ledna 1935 oženil s Marií Janákovou (*4. 2. 1914). Po svatbě se manželé přestěhovali do jednoho z bytů nad obchodem.

únor 2018

Marie Janáková se narodila v Zemské porodnici v Olomouci služebně Marii Janákové, dceři podruha Františka Janáka a jeho ženy Marie roz. Kvapilové z obce Kladky nedaleko Chornice. V raném dětství ji adoptovalí bezdětní manželé Tutschovi z Jevíčka: Emil Tutsch byl řidičím učitelem na české obecně škole v Jevíčku a současně i významný vlastivědný pracovník. Po ukončení základní školy se Marie vyučila v Jevíčku obchodnicí.

„To, jak se moji rodiče seznámili, si velmi dobře pamatuji z jejich vyprávění.“ vzpomíná pan Milan Svoboda. *„Otec jezdil nakupovat zboží do Beranovy sodovkárny v Jevíčku. Ta stávala v Okružní ulici, kterou tehdy protékal potok. Do sodovkárny se vjíždělo po mostě a přesně naproti němu měli Tutschovi svoji vilku. Tak se stalo, že se tu jednoho dne oba potkali. Od té chvíle jezdil otec do Jevíčka častěji a jeho cílem už nebyla pouze jen sodovkárna. Asi po roční známosti se moji rodiče v r. 1935 vzali.“*

Janu Svobodovi se v podnikání vedlo dobře, není proto divu, že se po nějaké době rozhodl pro stavbu vlastního obchodu. Za tím účelem odkoupil někdy kolem r. 1937 od obce pozemek naproti kinu a následně si nechal vyhotovit plány na stavbu domu, v jehož přízemí se měly nacházet obchodní prostory a v prvním patře větší byt. Ze strany od pošty byla umístěna krytá rampa na překládání zboží.

Protože obchodní a především skladové prostory nad kinem byly přece jen stísněné, po koupi pozemku se Jan Svoboda ze všeho nejdříve pustil do stavby dřevěného skladiště. Situováno bylo za plánovaným obchodním domem (dnes zděná stodůlka za obchodem COOP Jednota Boskovice) a sloužilo pro uskladnění velkoobjemového průmyslového a částečně potravinářského zboží (sezónně brambory, zelenina, dále potraviný nepodléhající vlhkosti či mrazu). Jan Svoboda zde rovněž prodával ryby a před skladištěm měl pro zákazníky složené uhlí. Na pozemku také začal hromadit materiál pro stavbu svého obchodního domu. Sehnáno už měl kamení, cihly i křídlice, pak však přišel r. 1939 a do plánů Jana Svobody vstoupila válka. *(Zde bych - s odkazem na prosincový Zpravodaj - ráda připomněla, že obchodní dům Jana Svobody je další z řady neuskutečněných staveb v Šebetově.)*

Na konec války Jan Svoboda hezkou vzpomínku neměl. Stačilo totiž opravdu velmi málo a nemusel být mezi živými. Dejme znovu slovo jeho synovi, panu Milanu Svobodovi: *„V pětáctýřicátém utíkali Němci od vrchu přes Kapouňata dolů do dědiny a dál na Vanovice. Lidé postávali kolem silnice a zvědavě na ně pokukovali. Ani otci to nedalo a vyšel před obchod, maminka se však bála a zůstala uvnitř. Když se přiblížilo vojenské auto plné Němců, otec na ně zřejmě v euforii něco zavolal. Tím na sebe upoutal pozornost jednoho podnapilého vojáka, který se chopil samopalu a začal střílet do výlohy. To mu však nestačilo, seskočil z korby nákladáku, chytil vyděšeného otce a vlekl ho naproti k hromadě kamení, že ho tam zastřelí. Na poslední chvíli ostatní Němci ožralu zpacifikovali, hodili ho na vůz a jeli dál k Vanovicím. Otec se pak z prožitě hrůzy ještě dlouho vzpomatoval.“*

Po únorovém převratu v r. 1948 nečekalo Jana Svobodu nic dobrého. Veškeré zboží, zásoby i zařízení obchodu mu bylo znárodněno a rodina byla navíc přestěhována z bytu nad kinem do bytu ve škole. Obchod nyní připadl družstvu Vzájemnost-Včela, které Jana Svobodu zaměstnalo jako vedoucího prodejny a jeho manželku jako prodavačku.

Po soudní rozepři se zástupci obce (zhruba kolem r. 1951) se musel Jan Svoboda vystěhovat i z bytu ve škole. *„Tak jsme nějakou dobu bydleli u Valentů na dědině.“* vzpomíná pan Milan Svoboda. *„Říkalo se tam u Kubíka, později tam bydleli Brožovi. Pan Valenta už byl starý pán. V domě žil sám, a co si pamatuji, měl malé hospodářství.“*

O složitosti tehdejší doby vypovídá i ten fakt, že Jan Svoboda byl rovněž donucen opustit obchod a nastoupit do zemědělství či do výroby. Zaměstnání si nakonec našel na pile, kde zpočátku pracoval jako dělník, později se stal vedoucím kuchyně. Jeho manželka Marie odešla do družstva.

Po organizaci v r. 1952 převzalo obchod družstvo Jednota a přibližně v r. 1957 nabídllo Janu Svobodovi místo vedoucího. Manželé Svobodovi se tak znovu vrátili k své nejmilejší práci. V té době již také měli vyřešenou otázku bydlení. V říjnu 1954 totiž koupili od manželů Vladimíra a Anny Sázavských obytnou část domu čp. 124. Jen stručně připomenu, že na dům bezprostředně navazovaly dílny, kde Sázavští vyráběli nábytek. Jan Svoboda o ně zájem neprojevil a tak je nakonec v r. 1958 prodal Vladimír Sázavský šebetovskému JZD. *(O Sázavských a domě čp. 124 si povíme v některém z dalších Zpravodajů.)*

Jak vzpomíná na své dětství a na svého tatínka pan Milan Svoboda? *„Když otec k večeru zavřel obchod, musel jsem mu jít pomáhat nachystat zboží na další den. A tak zatímco kamarádi běhali po venku, já jsem utíral sklenice se sirupem, vyrovnával jsem pytlíky s moukou a dovážel jsem zeleninu ze skladu. Upřímně se přiznám, že mě při tom vždycky brali všichni čerti…*

Obchod byl ve skutečnosti malý. Naproti vchodu a po jeho pravé straně se podél zdi tyčily až ke stropu dřevěné regály, naplněné zbožím. Také tu stála lednice na suchý led a menší váha značky Berger. Na objemnější zboží sloužila otci decimálka. Pokladnu otec neměl. Zboží vypisoval zákazníkům na bločky tužkou, kterou nosil soustavně za uchem. Peníze ukládal do zvláštního šuplete s řadou příhrádek, které bylo ukryto v masívním dřevěném pultu. V pozdějších letech Jednota část pultu nahradila pultovým mrazákem.

Vlevo za dveřmi stála zeď, která oddělovala prodejnu od skladu. Dnes je vybouraná a zbyl po ní jen pilíř. Ve skladě na raštech uchovával otec žoky s moukou a cukrem. Obojí se muselo rozvažovat - například si pamatuji, že mouka se dávala do papírových pytlíků po dvou a pěti kilech. Na různé sypané zboží otec také velmi často a rád používal papírové kornouty. V jejich rolování byl mistr. Vzpomínám si, že se mě to také snažil naučit a byl velmi nervózní, když zjistil, že je to zcela zbytečné.

Přes zimu vytápěly obchod Klubky, které stály v pravém rohu při vchodu do skladu. Jejich výhřevnost však příliš velká nebyla, navíc většina tepla vyšla dveřmi se zákazníky, takže v obchodě bývalo často jak v márnici. A to nemluvim o sněhu, který se kolikrát navál škvírou pode dveřmi…

Tatínek bravurně ovládal kupecké počty a počty vůbec. Jakmile jsem měl úlohu z počtů a otec byl doma, měl jsem se na velkém pozoru, aby mi nepřiletěl nějaký ten lepanec. Otec totiž žil v domněni, že musím umět počítat přinejmenším stejně jako on a podle toho k mému učení přistupoval. S češtinou mi pomáhala maminka, která byla naopak velmi trpělivá.

Z dětství ještě rád vzpomínám, jak jsem hlavně o prázdninách jezdíval s otcem a s řezníkem panem Vojtěchem Veselým za obchodem na Pohoru a na Kořenec. Zboží jsme měli vždy naskládané v nákladáčku pana Veselého. Na Pohoře v hospodě u Klementů prodával otec potraviny, na Kořenci se přidál i pan Veselý s masem. Leč otec mne brával i na delší cesty. Se svou Tatrou 57, dřevěným, plechem potlučeným osobním autem, které ani netuším, kde sehnal, jsme jezdívali do Lešan k Prostějovu, kde otec od tamějších zemědělců kupoval zeleninu.

Bez nadsázky mohu říci, že pro mého otce byl obchod a obchodování vůbec jedinou životní náplní. Na nic jiného mu v podstatě čas nezbyval. Práci kolem domácnosti a malého hospodářství zastala maminka. Na mne a na bratra byl otec přísný a velmi dbal, abychom v životě něčeho dosáhli. Mrzí mne, že se v podstatě již nadožil změny po r. 1990.“

Jan Svoboda pracoval v obchodě až do svého odchodu do důchodu v r. 1968. Poté ještě pět let přesluhoval. Dne 19. ledna 1973 bylo v místě, kde kdysi on sám plánoval stavbu svého obchodu, otevřeno nákupní středisko. Sem již Jan Svoboda nenastoupil. Doma však rozhodně nezůstal. Něco přes rok vedl hospodu v Brťově u Velkých Opatovic. Když byla na konci r. 1975 otevřena velkovýkrmná vepřů Osaka, nastoupil sem jako kantýnský. To však zdaleka nebyla jediná jeho činnost. Až někdy do počátku 80. let vykupoval pro podnik Ovoce a Zelenina a pro spotřební družstvo Jednota jablka, hrušky, rybíz, angrešt a další ovoce. Chuť k práci jej neopustila ani v pokročilejším věku, kdy si našel místo hlídače na zdejší pile.

Jan Svoboda zemřel 27. června 1990. Jeho manželka Marie, která při něm věrně stála v dobách dobrých i zlých a po celý život mu v obchodě pomáhala, zemřela 6. února 1992.

Manželé Svobodovi vychovali dva syny. Žádný z nich se však obchodníkem nestal. Starší Jan (*1935) se vyučil v Boskovicích automechanikem. Někakou dobu pracoval v Jihomoravských státních lesů střídavě jako řidič a opravář. Poté odešel do JZD v Sebranicích, kde již zůstal natrvalo. V Sebranicích si také postavil domek. S manželkou vychovali dvě dcery. Syn Milan (*1947) se vyučil v Brně elektromontérem. Po návratu z vojny pracoval kratší dobu jako řidič v JZD Šebetov a posléze na Osace. Odtud odešel do ČSAD Praha, kde několik let jezdil na kamionové dopravě. Láska k nákladním autům jej nakonec po r. 1990 přivedla k rozhodnutí koupit kamion, s nímž pak deset let jezdil pro německou firmu. Po odchodu do důchodu si splnil sen v podobě vlastní čerpací stanice. V r. 1969 se Milan Svoboda oženil s Jiřinou roz. Dokoupilovou. Manželé zůstali v Šebetově, postavili si zde dům a vychovali tři dcery.

Na přední straně: budova kina, v přízemí po pravé straně měl od r. 1934 svůj obchod Jan Svoboda. Popis k foto č. 2: uprostřed Anna Fučíková a František Hrazdira, vlevo manželé Anna a František Fučíkovi, vpravo manželé Vincencie a František Hrazdírovi.